

[Pürschel.]

imod Finansministeriet, at man møder med Forslag til en Lov til Afløsning af en anden Lov saa kort Tid forinden denne Lovs Udløb, at man i Virkeligheden ikke levner Rigsdagen anstændig Tid til at behandle den.

Dette Forslag kunde have været fremsat og burde have været fremsat, for lang Tid siden, thi Finansministeriet burde have været opmærksomt paa, at denne Lov udløb. Jeg minder om, at sidste Gang, i 1926 tror jeg det var, hændte det, at det fuldstændig blev overset, at en tilsvarende Lov var udløbet, og den daværende Finansminister, der var den samme som nu, maatte derfor frem og gøre en Slags Undskyldning for, at man havde levet efter denne Lov i et Par Maaneder, hvor den slet ikke eksisterede. Den Slags Ting bør ikke ske, og jeg synes, det fra Rigsdagens Side bør siges saa skarpt som muligt, at man anser dette for at være en væsentlig Fejl i et Ministeriums Administration.

Dernæst vil jeg sige, at jeg udover disse principielle Betæneligheder ogsaa har andre, i øvrigt af lignende Karakter, nemlig af principiel Karakter. Det er ikke ubetænkeligt at give Finansministeren en fuldkommen fri Adgang til at optage Laan i fremmed Mønt. Naar man ser, hvor stor en Fristelse de korte Penge har været for Udlandet, og hvor mange der i Kraft af det, at de har ladet sig friste, er kommet ind i meget betydelige Vanskeligheder, saa kan man kun med Betænelighed se paa, at der aabnes en Adgang som den, der her aabnes, og dette gøres jo nu til en permanent Lov. Jeg minder om, at man i sin Tid, da der ogsaa fra den højtærede Finansministers Side forelaa et Forslag om at gøre denne Ordning permanent, modsatte sig det og fik Loven tidsbegrænset.

I øvrigt kan jeg ikke slutte disse Bemærkninger uden at udtale min store Tilfredshed med, at den højtærede Finansminister, der i sin Tid, da jeg foreslog denne Ordning med Skattekammerbeviser indført, var en meget koldsindig Modtager deraf, for at bruge et behersket Udtryk, nu er slaaet helt om. Jeg tør sige, at Finansministeren i sin Tid mødte Forslaget med saa megen Mistillid, som han overhovedet er i Besiddelse af, og vi ved alle, at der er et ikke ringe Kvantum deraf, der staar til den højtærede Finansministers Raadighed; men denne Mistillid har nu vendt sig til en Kærlighed, hvis Varme er næsten foruroligende, og det er dette, jeg har tilladt mig at give Udtryk for her ved denne Lejlighed.

Finansministeren (Bramsnæs):

Det ærede Medlem Hr. Pürschel morede sig med at grave en Historie op om, at der en Gang var begaaet en Fejl i Finansministeriet med Hensyn til et Lovforslags Forelæggelse, en Fejl, for hvilken jeg uforbeholdent gav en Undskyldning. Det ligger nogle Aar tilbage, men det kan jo altid drages frem maaske et Par Gange endnu. Jeg vil blot sige, at jeg er altid villig til at gøre en uforbeholden Undskyldning, naar der er gjort en Fejl i mit Ministerium, men naar saa denne Undskyldning er taget god fra Tingets Side, kunde man ogsaa vente, at Sagen ikke blev gravet op ved alle mulige Lejligheder.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel mente, at det var en Uforskammethed fra min Side at fremsætte Lovforslaget paa saa sent et Tidspunkt. Jeg tror, at det Udvalg, der har haft Lejlighed til at behandle Lovforslaget, har været klar over, at det er et Lovforslag, der er meget let at overse, og jeg tror ikke, at noget Medlem i denne Sal, der har været med til tidligere at behandle Spørgsmaalet om Udstedelse af Skattekammerbeviser, kunde tænke sig, at Loven skulde bortfalde, formentlig ikke en Gang det ærede Medlem Hr. Pürschel, som nu endog forsøger at rose sig af, at han er den egentlige Ophavsmand til Ideen; det skulde være mærkeligt, om det ærede Medlem saa nu skulde være den første, der vilde opfordre Rigsdagen til at standse et saadant System. Hvad angaar Opfinderæren, maa det vel være rigtigt, naar det ærede Medlem siger, at det er ham, der har faaet denne Idé. Den er jo ganske vist ikke ny i Verden. Det er jo ikke første Gang i Verdens finansielle Liv, at noget saadant er sket, men jeg skal paa ingen Maade bestride den Ære, det ærede Medlem paaberaaber sig med Hensyn til at have faaet denne Idé.

Hvad angaar min Modstand mod den, maa jeg sige, at jeg erindrer ikke, at jeg nogen Sinde har været derimod. Jeg kan konstatere, at det er en af de første Love, jeg overhovedet har beskæftiget mig med i Rigsdagen som Minister, saa har jeg en Gang været Modstander deraf, har det i alt Fald ikke været længe. Den første Lov blev gennemført i December 1924. Da havde Rigsdagen været inde et Par Maaneder, og jeg havde kun været Minister nogle faa Maaneder, saa min Modstand har i hvert Fald ikke været af langvarig Art.

Jeg tror, at den Betingelse, Finansudvalget har stillet med Hensyn til Spørgsmaalet om fremmed Mønt, er en klog og